

UDEN KUNDSKAB OG HELLIGHED KAN INGEN SE GUD

NUMMER 6 | 15. MARTS 1923 | 72. AARGANG

UDDRAG AF PRÆS. CHARLES W. PENROSES TALE

i Kirkens Generalkonference i Salt Lake City den 6. Oktbr. 1922.

(Fortsat fra Side 67.)

GUDS HUS ER ET ORDENS HUS.

»Guds Hus er et Ordens Hus«, sagde Herren. Gud selv er Kirkens Organisator i de sidste Dage, og derfor er den et Ordens Hus. Alle Love, Befalinger, Lærdomme og Disciplin vedrorende Kirken er guddommelige.

Det er en Ting, som vi alle burde forstaa, og som er lært os fra Begyndelsen af denne Kirkes Organisation, den 6. April 1830, og det er, at Kirkens Hoved er Profet, Seer og Aabenbarer og beskikket af Gud og er ene berettiget til at modtage Befalinger, Lærdomme og Aabenbaringer angaaende Kirken. Dette betragter jeg og har altid betragtet det som en vis Anordning.

Vi har fuldkommen Frihed til, under de Forenede Staters Love og tillige Guds Love, at tro og antage, at det, vi tror, er Sandhed og Ret. Mange Gange er det vanskeligt for os at

skelne mellem det sande og falske, men vi kan altid komme til Sandhedens Erkendelse, hvis vi er villige til at underordne os Gud og hans Planer.

DRØMME OG SYNER.

Vi hører en hel Del i disse Dage om Drømme og Syner. Evangeliets Gaver, ifølge det nye Testamente og Guds Aabenbaring til Jesu Kristi Kirke i vor Tid, er: Tungemaalsgaven, Udlæggelse af Tungemaal, Profetier, Syges Helbredelse og Bedømmelse af Aanderne. Jeg har været velsignet med det Privilegium at deltage i de fleste af de omtalte aandelige Velsignelser, om ikke alle, og dette er i Overensstemmelse med Profeten Joel, som siger, at i de sidste Dage vil Herren udgyde sin Aand over alt Kod. De Ældste skal drømme Drømme, og de Unge skal se Syner, og paa mine Tjenere og Tjenerinder vil jeg udgyde min Aand. Dette er en stor Velsignelse, som er kommen til Jordens Nationer, ja, Resultatet vil blive saadant, som en anden Profet har sagt, nemlig, at Jorden skal blive fyldt med Guds Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

Den Mand, der staar som Hovedet for Jesu Kristi Kirke, er den eneste, som har Rettighed til at modtage Aabenbaringer for Kirken, og vi er anmodet af Herren om ikke at modtage Aabenbaringer fra andre. Jeg vil bede mine Tilhørere om at læse det 43. Kapitel i Lærdommens og Pagtens Bog, hvor dette Princip tydeligt er forklaret, som en Befaling til Kirken, thi skønt det er Sandhed, at Gud udgyder sin Aand over Individer til deres personlige Fordel og Oplysning, saa forbliver dog Faktum dette, at det ene og alene angaar dem selv som Individer og ikke Kirken som en Organisation.

Naar Herren har noget at meddele sin Kirke for dens Vejledning, saa vil denne Meddelelse eller Aabenbaring ene og alene komme gennem den, som han har beskikket til Hovedet for Kirken, og han har det Privilegium og Rettighed til at modtage Inspiration ligesom Moses i Fortiden.

Dette er en Vejledning for Eder, for mig og for enhver i

Kirken. Drømme er noget forunderligt. Jeg har haft nogle i den senere Tid, og de har været meget klare og tydelige. Jeg har drømt flere Gange, at jeg var gaaet ud af mit Legeme og var i den anden Verden, og jeg saa og hørte Ting ligesaa klart og tydeligt, som om jeg i Virkeligheden havde været ude af mit Legeme, men da jeg vaagnede op og overvejede det hele, fandt jeg, at det kun var en Drøm.

Hvad nu egentlig Aarsagen er, kan jeg ikke fortælle, men der er en Aarsag, hvorfor man har Drømme. Den vise Mand, som vi kalder Salomon, sagde: »I en Mangfoldighed af Drømme og Ord er der mange Forfængeligheder.« Og jeg har drømt meget, som kun har været Forfængelighed.

En Dame, som havde stor Tro til Drømme, kom en Gang til mig og ønskede, at jeg skulde udlægge en af hendes Drømme. Hun sagde: »Br. Penrose, vil De være saa venlig at udlægge en Drøm?« Jeg ønskede ikke at fornærme hende, og da jeg forstod, at denne Drøm ikke var af nogen Betydning, spurgte jeg: »Søster, hvad spiste De i Aftes?« I véd, at i England (og den Gang var jeg i England) spiser de ofte meget sent, og hun svarede: »Well, Br. Penrose, jeg spiste stegt Flæsk og Løg.« »Well,« sagde jeg, »dette er Fortolkningen.«

Jeg ønsker ikke, at I skal forstaa mig saaledes, at naar Herren giver en Person en Drøm, som skal tjene ham til Oplysning, at en saadan Meddelelse da ikke er af Værdi, men er givet til dette Individs Vejledning og Velsignelse, dog vil jeg gentage, at ikke nogen saadan Meddelelse maa betragtes som en Aabenbaring og Vejledning for Kirken, thi der er kun én Mand ad Gangen, som har denne Rettighed — Hovedet for Kirken. Følg de Raad og Vejledninger, som bliver Eder meddelt af den rette Myndighed, og I vil aldrig tage fejl.

EVANGELIET SKAL FORKYNDES FOR ALLE NATIONER.

Disse store Forsamlinger, som vi har bivaanet i Dag, er en Illustration om Mormonismens Vækst og en Gendrivelse af

Verdens Profetier om Mormonismens Undergang. Det er blevet sagt mange Gange, at den tredje Generation af Mormonerne vilde blive Enden af Mormonismen.

Det er i Sandhed en Glæde, at vi i Dag kan demonstrere Usandheden af disse Profetier om Mormonernes Undergang. Mormonismen, som den kaldes, opfylder sin Mission i Verden. Den er indført af Faderen og Sønnen, og de har sendt Engle til Jorden med Sandheden til Frelse og Saliggørelse for alle Mennesker. Vi er kaldt og beskikket til at frembære dette Budskab til Verden, ja, til alle Nationer, Tungemaal og Folk. Det samme Budskab, som Jesus Kristus gav til sine Apostle i Fortiden: »Gaa ud i Alverden og forkynd Evangeliet for al Skabningen. Den, som tror og bliver døbt, skal blive salig, og den, som ikke tror, han skal fordømmes, og disse Tegn skal følge dem, som tror o. s. v.« Enhver kan læse dette i det nye Testamente. Jeg tror ethvert af disse Ord. Herren har i de sidste Dage gentaget denne Befaling til os. Han har sagt, at vi er hans Sendebud. Hvad han har aabenbaret i denne Henseende, kan vi læse i Lærdommens og Pagtens Bog i det 42. Kapitel. Dette Budskab er til alle hans Tjenere, som er udsendte i Verden.

Jeg har prøvet paa at tage min Del i dette store Arbejde. Br. Grant har udført et stort Arbejde. Han har virket, næsten i alle Nationer, som en Forkynder af Evangeliet.

Den 6. Januar 1851 blev jeg kaldt til at gaa og forkynde Evangeliet uden Pung og Taske, og jeg fortsatte dermed over ti Aar, da jeg blev løst med Tilladelse til at rejse til Utah. Jeg har været tilbage til mit Fødeland tre Gange siden, og det har altid glædet mig at udføre min Del til at fremme Guds Værk, og jeg er villig til at slide mig op i Evangeliets Tjeneste.

ARBEJDET I KIRKEN BURDE GØRES MED GLÆDE.

Det er mig meget forunderligt, at det er nødvendigt for Lærere eller andre Funktionærer at opmuntre Mænd, som

holder Præstedømmet, til at samle Kundskab og opfylde deres Forpligtelser mod Gud. Alle burde være glade, fordi de har det store Privilegium at virke for Sandhedens Udbredelse og deres individuelle Udvikling. Al den Oplysning og de Vidnesbyrd, som vi har modtaget formedelst den Helligaand, er fra Gud.

Jeg har været og er Gud taknemmelig for alle Velsignelser, som jeg har modtaget fra ham, og ønsker at gøre alt det Gode, som ligger i min Magt for at fremme hans Hensigter.

VIDNESBYRD.

Jeg beklager, at mine Øjne begynder stærkt at svigte, men jeg er glad for, at jeg ikke har nogen Smerte i dem. Jeg er taknemmelig, fordi de Smerter, som plagede mit Legeme for en Tid siden, totalt har forladt mig som en Følge af Tro, Bøn og Guds inspirerende Kraft. For alt dette takker jeg Gud, men mine Øjne er udslidte i Arbejdet for mig selv, for Folket og Kirken. Alt det, som jeg har været i Stand til at gøre for Kirken, har ogsaa været gjort for mig, og jeg er meget taknemmelig og glæder mig i mit Hjærte og i min Sjæl, at jeg er i Stand til endnu en Gang at bære mit Vidnesbyrd til denne store Forsamling, at jeg véd, at dette er Guds Værk. Jeg véd, at Gud begyndte dette Værk, at han fører det fremad for nærværende Tid, jeg véd, at det vil bestaa, overvinde alt det Onde og sejre over al Opposition. Sandhed skal triumfere over Vildfarelse. Guds Regering skal indføres paa Jorden, og Jesus Kristus skal være vor Konge. Jeg véd dette lige saa bestemt, som jeg véd, at vi er forsamlet i dette Tabernakel denne Eftermiddag.

HANDLEFRIHED.

Denne Kirkes Medlemmer nyder fuldkommen Handlefrihed. Der har aldrig været en Tid, da Kirkens Autoriteter har udøvet nogen som helst Tvang over noget Menneske. Jeg har aldrig været anmodet om at udføre noget, som var stridende

mod mine Følelser. Alt, hvad jeg har udført, har været frivilligt. Vi skylder Gud Taknemmelighed for al den Frihed, vi nyder. Vi har Frihed til at modtage, adlyde og efterleve alle de Principer, som Gud har og vil aabenbare, samt Frihed til at forkaste dem. Vi er ansvarlige Væsener og maa tage Følgerne af Lydighed og Ulydighed. Vi burde alle være villige til at gøre vor himmelske Faders Vilje med Glæde, thi da har han lovet os Himmelens og Jordens Velsignelser.

Lad os prise vor himmelske Fader for hans Godhed mod os, at hans Fred maa være med os, at vi tilsidst maa modtage Salighed og blive kronet med Herlighed i hans Rige, formedelst Jesus Kristus. Amen.

FORAARSKONFERENCER

vil blive afholdt som følger:

Aalborg den 7., 8. og 9. April.

Aarhus den 14., 15. og 16. April.

København den 20., 22., 23. og 24. April.

Alle Konferencepræsidenter anmodes om at ordne alle Enkeltheder med Hensyn til Møderne, passende til de lokale Forhold.

KORRESPONDANCE.

Salt Lake City, 2. Febr. 1923.

Præs. C. E. Peterson,

København.

Kære Broder!

Da jeg nu har opholdt mig her ca. 2½ Maaned og har set mig lidt omkring, saa ønsker jeg at sende Dem et Par Ord om Forholdene. Jeg var i Tremonton i 8 Dage, og da jeg mente, at det var lettere for mig at faa Arbejde i Salt Lake City, tog jeg herind, og jeg havde Arbejde i hele December Maaned med Beskæring af Ferskentræer. Br. Martin Christophersen

har været meget forekommende mod mig og sat mig i Forbindelse med flere Gartnere her i Salt Lake City og Omegn; men nu har vi faaet en hel Del Sne, der har traadt hindrende i Vejen for Gartneriet for en lille Tid, derfor har jeg haft forskelligt Arbejde, og for Tiden arbejder jeg i Ohio Kobbermine ved Lark, ca. 35 Mil fra Salt Lake City. Jeg arbejder som Tømrer sammen med Br. Orla Nielsen og en Biskop C. N. Christensen. Vi laver Kasser og meget andet, som bruges nede i Minen. Vi kom en Tur her til Salt Lake City for at arbejde paa et Hus, men er forhindret paa Grund af Vejret, hvorfor vi snart gaar tilbage til Lark.

Som De ser, har jeg været meget heldig med Arbejde og har haft en ret god Fortjeneste, ja det synes mig, som om alt har været lagt til Rette, og jeg bare behøvede at række min Haand ud, medens andre gaar og har Besvær med at faa Arbejde, saa det har formet sig som en fuldstændig Modsætning til den meget ublide Modtagelse, som jeg i Forening med enkelte Søskende af Rejseselskabet fik i New York.

Jeg kan sige, at jeg befinder mig godt ved at være i Utah og vil ikke for meget tage tilbage til Danmark for at arbejde for Føden, thi her er vi velsignet i alle Maader, hvis vi selv vil stræbe i den Retning. Det er i Sandhed en Fryd at overvære Søndagsskolerne her, og jeg forstaar bedre nu end før, Deres Mening og Hensigt med Reformationen af Søndagsskolerne i Danmark, alt her gaar i Harmoni og Takt, ikke et unødvendigt Ord bliver sagt, ingen Minutter bliver spildt, alt gaar som et mekanisk Værk, utrættelig og uopslideligt, i Sandhed et herligt Skue.

Jeg beder Dem give Menigheden i København og andre Steder min samt Broder og Søster Andreas Johansens bedste Hilsen og Ønsker for dem alle. Med Haab om, at Herren maa lægge sin rige Velsignelse i Deres Gerning i den danske Mission, forbliver jeg Deres Broder i Kristo.

Elis H. Tronier.

PSYKISK FORSKNING — SPIRITISME.

(Anmeldt af *Henning Jensen* i »København«.)

Alfred Lehmann: Spiritisme og dens saakaldte Beviser. (Lohses Forlag). — Whately Smith: Spiritismens Grundlag i Belysning af den psykiske Forskning. Autoriseret Oversættelse ved Severin Lauritzen. (J. S. Jensens Forlag).

Naar man for nogle Aar siden henledte Folks Opmærksomhed paa psykisk Forskning og Spiritisme, blev man næsten betragtet som halv forrykt. — Nu holdes der, endog her i Landet, Kongresser om disse Sager, Præster, Professorer og andre kloge Folk interesserer sig for dem, og selv Aviserne og det store Publikum har opdaget, at her er noget, som man maaske har Brug for.

Grunden til denne Forandring er vistnok den, at Materialismen ikke mere er paa Moden. At alting skulde være forbi med Døden, synes Folk dog er altfor meningsløst. Paa den anden Side kan de heller ikke forsone sig med Kirkens Lære, især i den Form som Indre Mission giver den, at langt de fleste efter Døden skal pines evig i Helvede. Som Følge heraf var Jordbunden beredt for Spiritisme, som ikke alene har langt mere menneskelige Forestillinger om Livet efter Døden end Kirkelæren, men som ogsaa forsikrer, at man kan komme i Forbindelse med de Afdøde og derved *bevise,* at der er en Fortsættelse af Livet, lige saa tydeligt som man kan bevise, at 2 og 2 er 4.

Nu er der mange, der mener, at psykisk Forskning og Spiritisme er et og det samme. Men dette er ikke rigtigt. Man kan snarere sige, at de er Modsætninger; thi den psykiske Forskning gaar ud paa at undersøge og kritisere de Fænomener, som fremkommer under de spiritistiske Seancer. Og den er da kommen til det Resultat, at nogle af disse Fænomener skyldes bevidst eller ubevidst Bedrageri, nogle skyldes hemmelighedsfulde Evner og Kræfter hos Mennesket selv, og nogle kan man endnu ikke forklare sig.

En af de mest fremragende psykiske Forskere hos os var den nylig afdøde Professor Alfred Lehmann, hvis sidste Bog »Spiritismen og dens saakaldte Beviser«, nu foreligger.

Prof. Lehmanns Standpunkt er, saavidt jeg kan se, i al Korthed dette: Han tror paa den menneskelige Personligheds Bestaaen efter Døden. Han anser det ikke for *umuligt*, at der kan finde en Forbindelse Sted mellem dem, der lever her paa Jorden og i den hinsidige Verden. Men han benægter, at der endnu er ført *Bevis* for en saadan Forbindelse. — Andre psykiske Forskere, som har anvendt mange Aar af deres Liv paa at studere dette Spørgsmaal, og som har et videnskabeligt Navn af lige saa høj Rang som Prof. Lehmann, mener at Beviset er ført og er altsaa bleven Spiritister. — Dette kan jeg ikke have nogen begrundet Mening om, og skal derfor ikke udtale mig om. — Jeg skal kun gøre opmærksom paa, at Prof. Lehmann godkender *Telepatien;* han mener altsaa, at det ene Menneske kan meddele sig til det andet »uden Sanseapparaternes Hjælp«. Men naar et Menneske, f. Eks. i Europa, kan meddele sig til et Menneske f. Eks. i Amerika uden noget som helst Sanseapparat, altsaa ved en Slags Tanke-Telegrafering, saa synes jeg, at der i og for sig er megen Rimelighed for, at to Mennesker, hvoraf det ene lever i denne, det andet i den hinsidige Verden, kan gøre det samme. — Men dette er, efter vore tilvante Forestillinger, ganske vist saa besynderligt, saa man kan ikke fortænke en Videnskabsmand i, at han ikke tror det, før han, saa at sige er *nødt* til det.

Forøvrigt bør alle, som interesserer sig for dette vanskelige, men i høj Grad interessante Spørgsmaal, gøre sig bekendt med Prof. Lehmanns Bog.

Den anden Bog af Whately Smith er ikke mindre interessant. Han og Prof. Lehmann er saa temmelig enige om, at et *afgørende* Bevis for Forbindelsen mellem de to Verdener endnu ikke er ført. Hans Standpunkt er dette, »at vor Viden i abnorm Psykologi (Sjælelære) ikke for Tiden er omfattende nok til at drage bestemte Grænser for, hvad inkarnerede (le-

vende) Menneskers Aandsvirksomhed kan præstere under passende Betingelser«. — Det er os derfor umuligt at sige, »om denne eller hin Præstation overskrider dens Evner, og altsaa maa skyldes diskarnerede (afdøde) Personers Indskriden«. — Men han tilføjer: »Foreløbig er jeg af den Mening, at naar vi tager hele det foreliggende Bevismateriale i Betragtning, har den spiritistiske Hypothese Overtaget — paa ingen Maade i overvældende, men dog i udpræget Grad«.

Bogen er i høj Grad oplysende, og jeg anbefaler den varmt til alle, der har Sans for saadanne Undersøgelser.

HVAD EN MODER BØR FORTÆLLE SIN DATTER.

(Fra »Ekstrabladet«.)

Dette altid interessante Spørgsmaal blev forleden stillet den berømte engelske Forfatterinde, Fru Elinor Glyn.

Fruen har selv Døtre. Den ene blev for et Par Aar siden gift med en engelsk Adelsmand, hvis Privatsekretær Datteren havde været under Krigen.

Her er, hvad Fru Elinor Glyn siger om Spørgsmaalet:

— Hvis man opdrager en lille Pige til fra en ganske tidlig Alder at forstaa Aarsag og Virkning, saa vil hun i Tolvaarsalderen allerede have udviklet sig saaledes, at hun er i Stand til at tage et fornuftigt Standpunkt i alle Sager. Indtil et Barn er tolv Aar gammelt, er det ganske i en voksen Persons Magt at have fuld Indflydelse over Barnet og forme dets Idéer efter sit eget Skøn. Det første og sidste, som Barnet bør lære, er naturligvis *Selvagtelse.*

Selvagtelse er en Følelse af, at vi ejer en udødelig Sjæl, som aldrig maa plettes ved lave Tanker og Handlinger, selv om disse kan skjules for Yderverdenen.

— Hvad jeg vilde fortælle mine Døtre? Jeg vilde forklare dem ganske naturligt alle de Instinkter, som den Almægtige har forsynet os med, for at den menneskelige Race kan fort-

sættes. Jeg vilde forklare, at medens det er ganske naturligt for Menneskene at have disse Instinkter, saa er Forskellen mellem Mennesker og Dyr den, at Mennesket har Fornuft, hvorved det er i Stand til at beherske sine Indfald i Stedet for at lade disse være Eneherskere. Jeg vilde oplære min Datter til den største Selvbeherskelse sammen med fuld Viden.

— Jeg vilde ikke give Befalinger uden at forklare disse, da det altid vækker Nysgerrighed. Jeg vilde forklare, at med mindre Selvagtelsen altid er aarvaagen, er Naturens Instinkter saa stærke, at man kan begaa uigenkaldelige Fejltrin, som vil medføre baade Lidelse og Nedværdigelse.

— Jeg vilde lære hende, at hendes egen Renhed er noget at være stolt af og vogte omhyggeligt, saaledes, at naar hun virkelig kommer til at elske en Mand, kan hun skænke ham en uvurderlig Gave. Hvis hendes Selvagtelse er blevet tilbørligt udviklet, kan man altid appellere til den og være sikker paa, at den unge Pige er godt garderet.

— Men hvis en Moder har paa Fornemmelsen, at hendes Datter ikke virkelig forstaar, hvad Selvagtelse betyder, saa er der store Vanskeligheder at overvinde, og der maa gives hende en meget omhyggelig og indgaaende Forklaring af de Farer, som truer hende.

— Langt større Sorg og Lidelse er foraarsaget af Uvidenhed end af virkelig overlagt Ondskab.

Jeg vilde lære min Datter ikke at gøre sig umulige Forestillinger og Idealer med Hensyn til Mænd. Hvis hun ønsker at faa en fuldkommen Mand, maa hun ogsaa selv være aldeles fuldkommen, og i denne dagligdags Verden er det klogere at indse den menneskelige Naturs Ufuldkommenheder og ikke vente sig altfor meget af andre.

— Jeg vilde sige til hende, at en Kvinde maa prøve at være overbærende og bruge sin Fornuft og Retfærdighedssans, hvis den unge Pige er virkelig intelligent, som Størstedelen er nu til Dags, vilde jeg forklare hende hele den psykologiske Sandhed med Hensyn til Instinkternes Virkning; saa kunde hun

senere i Livet forklare sig selv mange af de ellers uforstaaelige Begivenheder, som vil krydse hendes Vej. Men hendes Idealer skulde bestandig holdes ved lige, og man maa være meget forsigtig, at ikke alle hendes Illusioner omstyrtes.

— Det er nu mere nødvendigt end nogen Sinde at opelske Selvagtelse hos de Unge. Drenge og Piger færdes imellem hinanden med større Frihed end hidtil, og derfor er det en Fordel at være i Besiddelse af fuld Kundskab, ja, det er en absolut Nodvendighed. Det er Mødres Pligt at ruste deres Døtre med denne Viden om, hvordan Forholdene *er nu* og ikke, hvordan de *var* i hendes Ungdom, eller hvorledes de *burde* være. Barnets Hjerne bør gennemsyres med Læren om Selvagtelse i de Aar, hvor Barnehjernen er saa modtagelig, og senere vil denne Lære bære Frugt ved at virke ganske automatisk.

— Det gælder altsaa, kort sagt, om at oplære en ung Pige saaledes, at der ikke kommer til at foreligge et vist Tidspunkt, da hun pludselig skal oplyses om alt muligt paa én Gang. Har hun sin Selvagtelse i god Orden, hjælper den til, at hun ganske gradvis, uden nogen Sindsoprivelse, kan lære Naturens Orden at kende, og hun vil saa selv være i Stand til at skælne imellem, hvad der er rent og smukt, og hvad der er det modsatte.

— Børn er det største Ansvar, Mennesker kan have, og naar de *har* dem, burde de i hvert Fald bruge lige saa megen Omtanke ved Børnenes Opdragelse, baade den aandelige og legemlige, som en god Opdrætter af Væddeløbsheste bruger overfor de Dyr, som han har i sin Varetægt. Han gør Regning paa visse Egenskaber hos det fuldt udviklede Dyr, og med Henblik derpaa træner han det stadigt, medens det er i den lærenemme Periode af dets Udvikling. Mange Forældre derimod lader deres Børn vokse op og holder dem ganske uvidende om alle Naturens Hemmeligheder, fordi de siger, at Børnene skal være »uskyldige« saa længe som muligt. Paa et senere Stadium, naar Børnene maaske paa en uskøn Maade

faar meget at vide, oplyser de dem pludselig om alt, men først naar Nødvendigheden absolut fordrer det.

— Derfor vil jeg sige til Mødre: Kast alle Fordomme til Side. Se paa Verden saaledes, som den nu engang er, og brug hele Eders Intelligens til at forberede Eders Døtre til at udfylde den Plads i vort nuværende Samfund, som de en Dag vil blive kaldet til.

KÆRLIGHED.

Af *Ralph Waldo Emerson.*

Ethvert Løfte, Sjælen gør, har talløse Opfyldelser. Hver af dens Glæder modnes til et nyt Ønske. I den første Venskabsfølelse foregriber den ufastholdende, strømmende, fremskuende Natur allerede en Velvilje, som skal tabe alle særlige Hensyn i sit almindelige Lys. Indledningen til denne Lykke ligger i et personligt og ømt Forhold mellem Menneske og Menneske, hvilket er Menneskelivets Fryd, der som et vist guddommeligt Raseri og Sværmeri griber et Menneske paa en vis bestemt Tid og bevirker en Omvæltning i hans Sjæl og Legeme, forener ham med hans Medmennesker, binder ham til de huslige og borgerlige Forhold, med ny Samfølelse fører ham til Naturen, forhøjer Sansernes Magt, oplader Indbildningskraften, lægger heltemæssige og hellige Egenskaber til hans Karakter, stifter Ægteskab og giver det menneskelige Samfund Varighed.

Kærlighedsfølelsens naturlige Tilknytning til Menneskets Blomstringstid synes at kræve, at man ikke bør være for gammel, naar man vil afbilde den med levende Farver, som hver Ungersvend og Ungmø maa tilstaa svarer til deres dirrende Erfaring. Ungdommens liflige Drømme afviser den mindste Smag af en moden Filosofi som noget, der faar deres Purpurblomst til at fryse af Alderdøm og Pernittengryneri. Og derfor véd jeg, at jeg paadrager mig Beskyldningen for unødig Haardhed og Følelsesløshed fra dem, som udgør Kær-

lighedens Domstol og Parlament. Men fra disse frygtelige Dommere vil jeg appellere til dem, der er ældre end jeg. Thi det maa tages i Betragtning, at skont den Tendens, hvorom vi taler, begynder hos de unge, forlader den dog ikke de gamle, eller rettere den lader ikke nogen, som i Sandhed er dens Tjenere, blive gamle, men gor den aldrende til Deltager deri ikke mindre end den følsomme Pige, skønt paa en anden og ædlere Maade. Thi det er en Ild, hvis første Emmer gloder op i et enkelt Hjærtes trange Vraa, hvor en flyvende Gnist fra et andet Hjærte har fænget, flammer og breder sig, til det varmer og straaler paa Skarer af Mænd og Kvinder, paa alles Alhjærte, og saaledes oplyser hele Verden og hele Naturen med sine gavmilde Luer. Det har derfor ingen Betydning, om vi soger at beskrive Tendensen ved Tyveaars-, Trediveaars- eller Ottiaarsalderen. Den, som skildrer den i dens forste Tidsrum, vil udelade nogle af dens senere Træk, den, som skildrer den i dens sidste Tidsrum, vil udelade nogle af dens tidligere Træk. Kun maa det haabes, at vi ved Taalmod og Musernes Hjælp maa trænge ind til det indvortes Syn paa Loven, der beskriver en altid ung og skon Sandhed saa afgorende, at den anbefaler sig til Øjet under hvilken som helst Synsvinkel.

Og den forste Betingelse er, at vi maa høre op med en for nær og langvarig Fasthængen ved Kendsgerninger og stræbe at forstaa Folelsen, saaledes som den viste sig i Haabet og ikke i Historien. Thi enhver ser sit eget Liv vansiret og skæmmet i sin Indbildningskraft, saaledes som Menneskelivet ikke er. Enhver ser over sin egen Livserfaring en vis Vildfarelsens Plet, medens andres Livserfaring ser skøn og fuldkommen ud. Lad enhver gaa tilbage til hine liflige Forhold, som udgør hans Livs Skønhed, og som har givet ham den oprigtigste Belønning og Næring, saa vil han gyse tilbage og jamre. Ak, jeg véd ikke hvorfor, men uendelige Samvittighedsnag forbitrer i den moderne Livsalder Erindringerne om den fremspirende Glæde og breder sig over hvert elsket Navn. Alting

er skont, set fra Fornuftens Stade, eller som Sandhed. Men alt er bittert, set som Livserfaring. Enkeltheder er bedrøvelige, Grundplanen er tækkelig og ædel. I den virkelige Verden — Tidens og Stedets smertefulde Rige — bor Bekymring og Kræft og Angst. Hos Tanken, hos Idealet, er der udodelig Munterhed, Glædens Rose. Omkring det altsammen synger Muserne. Men Sorg klæber sig til Navne og Personer og Idags og Igaars selviske Anliggender.

Naturens stærke Tilbojelighed ses i det Omfang, som dette Emne — de personlige Forhold — antager i Samfundets Samtale. Hvad vil vi saa gerne have at vide om en værdig Person, om hvordan hans Følelses Historie er forløbet? Hvilke Bøger er i Omløb i Vandrebibliotekerne! Hvor gløder vi ved disse Romaner om lidenskabelig Følelse, naar Historien er fortalt med en Gnist af Sandhed og Natur. Og hvad fængsler i Livets Samkvem Opmærksomheden i den Grad som en Sætning, der røber Hengivenhed mellem to? Maaske har vi aldrig før set dem og skal aldrig mode dem igen. Men vi ser dem veksle et Blik eller røbe en dyb Bevægelse, og vi er ikke længer fremmede. Vi forstaar dem og føler den varmeste Deltagelse i Romanens Udvikling. Den hele Menneskeslægt elsker en elskende. De tidligste Tilkendegivelser af Forekommenhed og Venlighed er Naturens mest tiltalende Billede. Det er Velopdragenhedens og Velvillighedens Dagning i det raa og uopdragne. Den plumpe Landsbydreng driller Pigerne ved Skolehusets Dør. Men i Dag kommer han løbende ind i Forstuen og møder et smukt Barn, der tager sin Taske af. Han hjælper hende med at holde hendes Bøger, og straks forekommer det ham, som om hun fjernede sig uendelig langt fra ham og var et helligt Omraade. Blandt Pigernes Skare løber han straks langt nok, men der er en, som er foran ham, og disse to smaa Naboer, som netop nu var hinanden saa nær, har lært at agte hinandens Personlighed.

(**Fortsættes**).

PAA GRUND AF NIKOTINFORGIFTNING.

(Fra »Frisk Luft«.)

Cand. polyt. N. H. Rasmussen, Lederen af det gymnastiske Institut, Vodrofsvej 51, har tilstillet os Kopi af nedenstaaende Brev som et af de mange Eksempler paa, hvorledes Nutidens Ungdom angribes af Tobakssygdomme og Nikotinforgiftning, foranlediget ved den meningsløse Cigaretrygning, der slavebinder de unge Mennesker og undergraver deres Sundhed.

Brevet er saalydende:

Hr. N. H. Rasmussen!

Paa Grund af Nikotinforgiftning og derpaa følgende Hjærtefejl er det bleven mig paalagt af Lægen ikke at gøre Gymnastik foreløbig.

Af den Grund tillader jeg mig at melde mig ud af Deres Institut.

Med Højagtelse

(Navns Underskrift).

VERDENS FØRSTE TOBAKSFORBUD INDFØRES I MORMONSTATEN UTAH.

(Fra »Aarhus-Posten«.)

Indførelsen af Totalforbud mod Tobaksrygning i Mormonstaten Utah — det første Forbud af den Art i Verden — har givet Anledning til store Optrin. Forbudet haandhæves med største Strenghed, og der er forefaldet ligefremme Slagsmaal mellem Politiet og tobaksrygende Personer. Paa Restauranterne hører det til Dagens Orden, at Politiet bryder ind og foretager Arrestationer. Alene i de sidste Dage er der foretaget over en Snes Arrestationer.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).